

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ ΤΙΝΑ ΠΤΑΙΣΜΑΤΑ
ΔΙΟΡΘΟΥΜΕΝΑ,
ΕΝ ΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΒΡΑΓΧΙΔΑΙΣ
ΜΑΝΤΕΙΟΥ.

Πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ἕνεκα καλὸν ἐστὶ καὶ ὀνήσιμον τὸ ἐπικρίνειν τὰ τῶν ἄλλων ἔργα, μάλιστα δὲ ὅταν τοῦτο τὴν εὐρεσιν σκοπῇ τῆς ἀληθείας, ἢ τῶν ὅπως δηποτοῦν ἡμαρτημένων τὴν ἐπανόρθωσιν, καὶ οὐ κατὰ δυσμένειαν ἴσως ἢ ἄλλα τι τῶν ἀνθρωπίνων γίνηται. Ἀλλ' ὅσα ἀνεπίσθονόν ἐστὶ τὸ οὕτω δὴ γινόμενον, τοσοῦτον ἐπίφογον καθέστηκεν τὸ περιπίπτειν τὸν ἐπικρίνοντα εἰς πταίσματα μείζονα, ὧν αὐτὸς ποιεῖται τὸν ἑλεγχον. Διὰ τοῦτο μείζονος οὗτος δεῖται προσοχῆς τε καὶ περισκέψεως, μὴ ποτε λεληθότως πῶς εἰσφρήσων ἐν τῇ ἐπικρίσει αὐτοῦ τοιαῦταί τινες κῆρες, ἐξ ὧν τῆς τε ἐπικρίσεως ἐλαττοῦται ἡ ἀξία, καὶ μῶμος οὐχ ὁ τυχὼν, οἷα εἰκός, προστρίβεται αὐτῷ. Ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τοῦ συγγραφέως τῶν Σπετσιοτικῶν κ. Ἀναργύρου Ἀνδρέου Χ. Ἀναργύρου (α), ἀνδρὸς πολλῆς ὄντως τιμῆς ἀξίου δι' ὅσα ἱστορικὰ μνημεῖα τῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐποχῆς φιλοπόνως συνελέξατο καὶ ἀπεθησαύρισεν ἐν τῇ αὐτοῦ βίβλῳ, οὕτω πολύτιμον παραδιδούς ὕλην τοῖς ἐπιγινόμενοις, οἷς ἀπόκειται τὸ περικαλλὲς συντελέσαι μυσώλειον τῆς ἱστορίας τοῦ ἀγῶνος. Ταύτην οὖν τὴν βίβλον εὐγνωμόνως ἐπεξερχόμενος πρὸ μικροῦ νυχόμην ἀπὸ ψυχῆς μέσης, ὅπως ἂν καὶ ἄλλοι τῶν ἡμετέρων λογίων ἐνάμιλλοι τῷ κ. Ἀναργύρῳ ἀναδειχθεῖεν, συνεισφέροντες οὕτως ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς καταρτισμὸν τῆς καθόλου ἐθνικῆς ἱστορίας ἡμῶν.

Ὁ συγγραφεὺς τοίνυν οὗτος ἐλέγχων τὸν ἱστοριογράφον κ. Σπυρίδωνα Τρικούπη, διότι ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς περὶ τὴν Καρικὴν παραλίαν γενομένης τῇ 29 Αὐγούστου τοῦ 1824 ἔτους ἐνδόξου ναυμαχίας, ὠνόμασεν Ἀτάλειαν τόπον τινὰ περὶ τὴν Κῶν (β), περιπίπτει αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως, εἰς μείζονα χί, τοῦτου γε ἕνεκα, ἀσύγγνωστα γεωγραφικὰ πταίσματα ἐν οἷς λέγει: « *Πρὸς τὴν ἀρκύραν ἄκραν*

(α) Ἡ ἐπιγραφὴ Σπετσιοτικὰ οὐκ ἔστι, νομίζω, προσφυῆς καὶ τῇ βίβλῳ ἀρμόζουσα. Εὐθύς γάρ ἐκ πρώτης ὄψεως ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν καθόλου ἱστορίαν τῆς νήσου περιλαμβάνουσαν ἐν αὐτῇ, οὐχὶ δὲ μέρος ἐλάχιστον. Μόνον δὲ περὶ τοῦ ὀνόματος Σπέτσαι ἐξηνεγκεν ὁ συγγραφεὺς εἰκατολογίας τινὰς, κατ' ἐμὲ γοῶν ἀπιθάνους, καὶ ταύτας ἐν ὑποσημειώσεσι, ὡς λόγου πάρεργον δηλονότι [Πρόλ. σελ. ρθ'—ρλδ'].]

(β) Ἱστορ. τῆς Ἑλλην. ἐπαναστ. Τόμ. Γ', σελ. 164. Καὶ ἀπορὸν ἀληθῶς πῶς παρήλθε τοῦτο ὁ κ. Τρικούπης ἀνευ αἰεδήτῃνης σημειώσεως, πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ τὴν

τῆς ἀσιατικῆς παραλίας ἀπέναντι τῆς Κῶ (ἄκραν Τερμέριον Μυρθίων, κατὰ τὸν Γεωγράφον), καλουμένην σήμερον τὰ Τσάταλα, ἐκτείνεται δεξιᾷ ἢ παραλία τῆς ἡπείρου κατὰ τὴν Μυρθίαν, ἀρχὴν δὲ ποιουμένη ἀπὸ τὴν ἄκραν αὐτῆς Ζεφύριον, ἐγκολπιζέται ἀρκοῦντως. Εἰς τὸν μυχὸν κεῖται ἡ πόλις Ἰασὸς τῶν ἀρχαίων (ἐξ οὗ οἱ Ὀθωμανοὶ Ἰασέμ—Καλεσὶ τὸ χωρίον [παῖον] ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ Ἑθνωπαῖοι Assem Calessi ἐκάλεσαν τὸν παρ' ἡμῖν κάλπον τοῦ Γέροντος), στρεφομένη δὲ πρὸς ἄρκτον, καταλήγει εἰς τὸ ἄκρον τὸ Ποσειδίου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (σήμερον Κάβο—Γέροντας ἢ Cap d'Arbre). Πρὸς ἑω τῆς ἄκρας ταύτης εὐρίσκειται χωρίον, τοῦ Γέροντος καλούμενον, ἐντὸς μικροῦ κολπιδίου, τοῦ ὁποίου πρόκειται νησιδίου » (α).

Ἐκ τοῦ παρατεθέντος τοῦτου χωρίου συνάγει παρυσθὺς ὁ τοπικὴν ἔχων τῶν μερῶν ἐκείνων εἰδημοσύνην, ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῶν Σπετσιοτικῶν οὐχ ὡς αὐτόπτης τῶν τόπων διέγραψε τ' ἀνωτέρω, ἀλλ' ὅτι παρηνέχθη μᾶλλον ὑπὸ τινος κακῶς καὶ στρεβλῶς διαγεγραμμένου γεωγραφικοῦ ἢ ὑδρογραφικοῦ πίνακος (β). Ἐπταισμένα γάρ εἰσιν ἐν αὐτῷ τὰ ἑξῆς:

α) Τῆς ἀντιπόρθμου τῇ Κῶ ἡπειρώτιδος παραλίας (νόει δέ μοι ἐνθα τοῦ πορθμοῦ τὸ στενότερον) δύο προέχουσιν ἀκρωτήρια· ὧν τὸ μὲν εἰσω νεῦον τοῦ κόλπου τοῦ Κεραμικοῦ καλεῖται σήμερον Κεραλούκα (οὐχὶ Τσάταλα), καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τοῦ Στράβωνος Τερμέριον (γ)· τὸ δ' ἔξω τοῦ πορθμοῦ ὀνομάζεται ταυροκοθαρθῶρος Κεμέρι, καὶ ἔστιν ἴσως ἡ

Παμφυλίαν ὀνομαστῆς πόλεως, ἐπωνόμοσ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου. Οὕτω δ' ἔγραψε τὸν αὐτὸν τόπον, πρῶτος τοῦ Τρικούπη, καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος [Ἱστορ. τοῦ Ἑλλην. ἔθνους. Σελ. 165].

(α) Πρόλ. σελ. π'.

(β) Καὶ σημειωτέον ὅτι πάντες μονονουχὶ οἱ τε γεωγραφικοὶ καὶ ὑδρογραφικοὶ πίνακες τῆς ἐλλάσσοнос Ἀσίας καὶ τοῦ πλείστου μέρους τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος εἰσι πλημμελέστατα διαγεγραμμένοι. Καὶ ἡμῶς πέπρωται, ὡς εἴκειν, ἵνα ἐπὶ μακρὸν ἔτι χειραγωγώμεθα εἰς ἐκζήτησιν τῶν πατρῶων ὑπὸ τοιούτων ἐκφύλων καὶ τυφλῶν ὁδηγῶν, ἕως οὗ ἀνανήψαντες δώμεν ἡμεῖς αὐτοὶ συμπάσης τῆς Ἑλληνικῆς γῆς τὴν διηκριβωμένην καὶ ἀσφαλῆ τοπογραφίαν. Μόνων δὲ τῶν τοῦ Αἰγαίου νήσων, καὶ ἐκάστης ἰδίᾳ μάλιστα, ἀκριδέστατον γεωγραφικὸν ἄμα καὶ ὑδρογραφικὸν πῖνακα (πλὴν μικρῶν τινῶν περὶ τὰς ὀνομασίας σφαλμάτων), καὶ τοῦτ' αὐτὸ γινώμονα τῶν ναυτιλλομένων, ἔχομεν τὸν καθ' ἡμᾶς ἐξ ἐπιτοπίων διερευνήσεων καὶ καταμετρήσεων διαγραφέντα ὑπὸ τε τοῦ πλοιάρχου Θωμᾶ Γραΐδου (Thom. Graves) καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς βασιλικῆς Βρετανικῆς νηᾶς Beacon, κατ' ἐπιταγὴν δὲ τοῦ ναυαρχείου ἐκδοθέντα οὐ πρὸ πολλοῦ.

(γ) ΙΔ'. Τόμ. Β', σελ. 38 Ἐκδ. Κορ.

τοῦ αὐτοῦ Γεωγράφου *Ἀστυπάλαια* ἄκρα (α). Τὰ δὲ, τουρκοβαρβάρως καὶ ταῦτα, *Τσατάλια* (οὐχὶ *Τσάταλια*, ὅπως γέγραπται καὶ ἐν τῇ τοῦ ἀειμνήστου ναυάρχου Σπετσῶν Γ. Ἀνδρούτσου ἐπιστολῇ, ἐνθα καὶ ὁ ἀριστερόθεν εἰσπλέοντι τὴν Ἀλικαρνασσὸν μέγας λιμὴν *Πιτέζι* (τὸ) οὐκ ὀρθῶς *Πιτέτσι* γράφεται [β]) καλούμενα (γ), σύμπλεγμά ἐστι πέντε νησίδων μικρῶ τῆς ἡπείρου ἀπεχουσῶν, καὶ παρ' αὐτό που τὸ στόμιον κειμένων τοῦ πορθμοῦ τῆς Κω' ὧν ἔχει μὲν ἐκάστη ἴδιον ὄνομα, κυρίως δὲ ἡ μείζων οὕτω καλεῖται, καὶ πάλιν ἀπ' αὐτῆς αἱ πᾶσαι ὁμοῦ τῷ αὐτῷ ὀνόματι, κατὰ συνεκδοχὴν, ὀνομάζονται. Αὗται δ' ἐστὶν, ὡς ἐγώ γ' ἐμαυτὸν πείθω, ἡ παρὰ Πλινίῳ μνημονευομένη νῆσος *Πάσσαλα* (δ), ἣν ἐν τῷ Κεραμικῷ κόλπῳ (τανὺν *Κόλπος* τῆς Κω' εἴτε τῶν *Κιοδάτων*) τοποθετεῖ. Ἐρείδω δέ μου τὸν λόγον ἐπὶ ταύτῃ, ὅτι παρὰ τοῖς Καλυμνίοις μόνοις τῶν ἄλλων προσοίκων νησιωτῶν περιεσώθη τοῦτο τὸ ὄνομα· *Ξωπάσσαλα* γάρ (=Ἐξω Πάσσαλα, ἴσως διὰ τὸ σχῆμα αὐτῶν, ὡς πασσάλων δίκην ἐξεχουσῶν τῆς θαλάσσης) καλοῦσιν οὗτοι τὰς νησίδας, ὧν καὶ γεγονῶσιν οὐ πρό πολλοῦ κύριοι, ἀπεμποληθεῖσων αὐτοῖς παρὰ τῶν Καρῶν Ὀθωμανῶν. Ταύτας δὲ καὶ ὁ ἀειμνήστos ναύαρχος Α. Μικαούλης, ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν κλεινὸν Ν. Ἀποστόλιν ναύαρχον τῶν Ψαρῶν, *Σατάλια* (διὰ τὸ εὐφρονότερον, φαίνεται,) ὀνομάζει (ε). Σαφέστερον μέντοι καὶ ὀρθότερον (κατὰ τὴν γνησίαν δηλονότι τοῦ βαρβαρικοῦ ὀνόματος προφορὰν) εἶπεν αὐτὰ νήσους *Τσατάλια* ὁ καὶ συναθλήσας κατ' ἐκείνα τὰ μέρη σεδάσμιος ὑποναύαρχος Κωνσταντῖνος Νικόδημος (ς). Ὁ δὲ μακαρίτης πλοίαρχος Ἀντώνιος Α. Μικαούλης, οὐκ οἶδα πόθεν λαβὼν, (πάντως ὁμοῦς ἀπὸ τινος τῶν τὰ πλεῖστα

(α) Αὐτ. σελ. 39. Δηλοῖ δὲ ἡ Τουρκικὴ λέξις *Κεμέρ* α) κιστὸν εἴτε περιζώνιον, β) οἰκοδομὴν θαλωτὴν, καὶ γ) τὰ πρηνῆ τοῦ ἔρους.

(β) Σπετσιωτ. σελ. 66'.

(γ) *Τσατάλ* λέγεται πᾶν τὸ διφυὲς εἴτε δισχιδές, δικάρηνον, ἥτοι τοῦτ' αὐτὸ τὸ τῆς συνηθείας *Διχαλωτόν*. Τοιαύτης οὖν ἔλαχον παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς προσηγορίας αἱ νησίδες, διὰ τὸ ἐξ ἀπόπτου δισχιδεῖς καὶ ὁμοιοσχήμονας καθορᾶσθαι τὰς ἄκρας τῶν κωνοειδῶν αὐτῶν βουνῶν.

(δ) *Hist. Natur.* V. 36. Καίτοι δὲ Στέφανος ὁ Βυζάντιος *Μυλασσέων* ἐκίνει οὖν λέγει τὰ Πάσσαλα, ὅπου νοσῶν ἴσως ἐν τῷ Ἰασικῷ κόλπῳ κεῖσθαι αὐτά, ἀλλ' ὅμως ὁ αὐτὸς πάλιν ἀναφέρει κατωτέρω καὶ, «*Πάταλος*, νησος παρακειμένη τῇ *Καρίᾳ*», ὅπερ οὐκ ἀσχετόν πάντως δοκεῖ οὐδ' ἀσυγγενές τῃ Πάσσαλα.

(ε) Βλ. Κωνστ. Νικोधίμου Ὑπόμν. τῆς νῆσ. Ψαρῶν, τόμ. Α', σελ. 550. Αὐτόθι δὲ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ εἰρημένου ναυάρχου τῶν Ψαρῶν γέγραπται ὀρθῶς καὶ ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς λιμὴν *Πιτέζι* [ιδ. σελ. 553.].

(ς) Αὐτόθ. τόμ. Β', ἐν τοῖς προσηρημένοις Ἀπομν. ἐκστρ. καὶ ναυμαχ. τοῦ Ἑλλήν. στόλου. Σελ. 51.

διαστρεψάντων ξένων), *Καπρίας* ὀνομάζει αὐτάς (α). Ἀλλὰ *Καπρία* ἢ *Κάπραι* παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἄλλαι γινώσκονται, ὅτι μὴ μία καὶ μόνη τῶν ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει νήσων, παρὰ τῷ τῆς Νεα-

(α) Συνοπτ. ἱστορ. τῶν Ἑλλήν. ναυμαχ. σελ. 56, 62, καὶ 74. Οὕτω δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ μακαρίτης οὗτος αὐτογενωμοσύνη χρησάμενος μᾶλλον ἢ ἀσφαλεῖ ὁδηγῷ, παρετράπη τοῦ ὀρθοῦ· οἶον, ἐν σελ. 54 κ. 56 ὠνόμασε, «*Κιμερικὸν κόλπον*» τὸν Κεραμικὸν (οὗτινος ἐπεμνήσθην ἀνωτέρω). Ἐν σελ. 56 λέγει, «*ὕπὸ τῇ Γκιόδατῃ, παραθαλάσσιον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπεράνω τῶν Καπρίων νήσων*»· ἡ δ' ὀνομασία αὕτη ἐστὶν ὅλως ἰδιαιτή. Μόνον γὰρ ὁ Κεραμικὸς κόλπος καλεῖται κοινῶς *Γκιόδατα*, ὡς ἔφθην εἰπὼν· ἡ δὲ παραλία, ἣν δηλοῦν βούλεται ἐνταῦθα, ἐκτὸς ὑπάρχουσα τοῦ κόλπου τοῦ Κεραμικοῦ, καλεῖται τουρκοβαρβάρως *Καρά—τοπράκι* (=Μελάγγειος, ὡς ἀπὸ τῆς φύσεως τοῦ τόπου). Ἐν σελ. 63 ἀναφέρει, «*Κολόννας πόλιν τῆς Σάμου*», ὅπερ οὐκ ἀληθές· οὐδὲ γὰρ πόλις ἐστὶν ἡ Κολώνα (ὡς λέγεται νῦν ὁ τόπος, ἀπὸ τῆς ὑφισταμένης μίθης καὶ μόνης στήλης τοῦ περιφήμου ἐν τῇ ἀρχαιότητι Ἡραίου), οὐδὲ γοῦν κώμη, ἀλλ' εὐαριθμοὺς μόνον ἀποθήκας ἔχει ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἐν σελ. 79 κ. 85 ὀνομάζει *Κνωσσόν* τὴν παρὰ τῶν ἐσπερίων μὲν ἔθνων *Candia*, κοινῶς δὲ παρ' ἡμῶν *Μεγάλον κάστρον* λεγομένην Κρητικὴν πόλιν· Ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς ἔχει τοῦτο· διότι ἡ Κνωσσός ἐκεῖτο μεσογειότερον καὶ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ἐν πεδίῳ, διέχουσα τῆς βορείου θαλάσσης σταδίους πέντε καὶ εἴκοσιν· εἶχε δὲ ἐπὶ νεῖον τὸ Ἡράκλειον [Στρ. Γ'. Τόμ. Β', σελ. 278]· καὶ τοῦτο τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ οἰκετὸν ὄνομα ἐπημυρίαστο καθ' ἡμᾶς ἡ δηλωθεῖσα πόλις, καὶ δι' αὐτοῦ τοῖς σπουδαίοις γνωρίζεται. Τέλος ἐν σελ. 69, λέγων, «*Κωρύκειον ἄκρωτήριον* (Μέλαινα ἄκρα, τουρκιστὶ δὲ *Καρμπουρνά*)», συνέχει δύο πάντῃ διάφορα ἄκρωτήρια τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας· ἄλλο γὰρ ἡ Μέλαινα ἄκρα (ὅθεν καὶ τὸ ταυτόσημον Τουρκικὸν *Καρά—μπορὸν*), καὶ ἄλλο τὸ Κωρύκειον, ὡς περ μόνος ὁ Πλίνιος ὀνομάζει αὐτὸ [V. 31.], ἢ, κατὰ τὸν Γεωγράφον, ὁ Κώρυκος (ὅθεν καὶ τὸ τῆς συνηθείας μικρῇ παραλλαγῇ *Κώρακας*). Ἐστὶ δὲ ὁ Κώρυκος ὄρος τῆς Ἰωνίας ὑψηλόν, καὶ λιμένες ὑπ' αὐτὸ πολλοί. Ἐν τοῦτοις δὲ σημειούσθω παρεκδοτικώτερόν πως, εἰ καὶ ὁ Ν. Λωρέντης καὶ ὁ Σ. Δ. Βυζάντιος, οἱ πρῶτοι τῇ ἡμετέρῃ γένει δωροφορήσαντες τὰ φιλοπονηθέντα αὐτοῖς ἀξιόλογα *Λεξικά* τῶν ἀρχαίων κυρίων κλπ. ὀνομάτων, παρενεχθέντες ἴσως (εἰ μὴ ἀντέγραφον ἀταλαιπώρως ἀπὸ τινος τῶν ξένων) ὑπὸ τοῦ Σουΐδα, ἢ τοῦ Φωτίου [λέξ. Κώρυκος], ἢ καὶ τοῦ προειρημένου Ζηνοβίου [Παροιμ. Δ'. 75.], ἀναμφηρίστως συγχέαντων τὸν Ἰωνικὸν Κώρυκον τῇ Παμφυλικῇ ἄκρᾳ, ὡς κατωτέρω λέγομεν, κατεχώρισαν, ὁ μὲν πρῶτος, ὡς ἀπὸ Στεφάνου δέχθεν τοῦ Βυζαντίου, ταῦτα, «*Κωρυκαῖοι οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρύκου ἄκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προσορμίζοντα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυονησίους πειράτας, μετὰ τῶν ὁποίων διμοιραζόντο τὰ λάφυρα*»· ὁ δὲ Βυζάντιος τὰ ἐξῆς, «*Κώρυκος, ἄκρωτήριον καὶ πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κιλικίας καὶ ἄλλη τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας κτλ. Οἱ κάτοικοι τῆς συνεννοημένοι μετὰ τοῦ διαβοήτου πειρατῆς τῶν Μυονησίων, ἐπρόδιδον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκπλέοντας ἐμπόρους, ὅθεν ἡ παροιμία, «ὁ Κωρυκαῖος ἤκρασε» κτλ.*», μηδὲ ὅλως ἐπιμνήσθαι ὁ ζητητικώτατος ἀ-

πόλεως κόλπω κειμένη, ἀπέχουσα δὲ τοῦ Σουρρέν-
του ἀκρωτηρίου (τῶν Capri Sorrento) ὀκτὼ μί-
λια (α), καὶ ὀνομαζομένη σήμερον Capri.

6) Ἡ εἰς σωρὸν ἐρειπίων μεταβεβλημένη ἤδη ἀρ-
χαία Ἰασὸς (β) καλεῖται παρ' Ὀθωμανοῖς Ἀσίμ-κα-

νὴρ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ Κωρύκου. Διέλαθε δ' ἀμφοτέρους, ὅτι ἡ
Μυόννησος, περὶ ἧς ἐν τῇ ἱστορίᾳ λόγος, οὐκ ἐν τοῖς
παραλίοις κεῖται τῆς Κιλικίας ἢ Παμφυλίας, ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
τὸν Ἰωνικὸν Κώρυκον, μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου [Στρ. ΙΔ'.
Τόμ. Γ', σελ. 48.]. Καὶ ὅμως ταῦτα δὴ τὰ περὶ τῶν Κω-
ρυκαίων πειρατῶν ἱστοροῦμενα, εἰς τοῦτον τὸν Κώρυκον
ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Γεωγράφου, ἐξ οὗ καὶ παρατιθέμεθα
τὴν περιχοπὴν ταύτην, « Φασὶ δὲ τὸν παράπλουον τοῦ Κω-
ρύκου πάντα ληστήριον ὑπάρχει τῶν Κωρυκαίων καλου-
μένων, εὐραμένων τρόπον καινὸν τῆς ἐπιβουλῆς τῶν πλοῖ-
ζομένων· κατεσπαρμένοι γάρ ἐν τοῖς λιμέσι τοῖς καθορ-
μιζομένοις ἐμπορίαις προσφοιτῶν καὶ ὠτακουστέων, τί φέ-
ροισιν, καὶ ποῦ πλέουσιν· εἴτα συνελθόντες ἀναχθεῖσι τοῖς ἀν-
θρώποις, ἐπιτίθεσθαι καὶ καθαρπάξιν· ἀφ' οὗ δὴ πάντα τὸν
πολυπράγμονα, καὶ κατακούειν ἐπιχειροῦντα τῶν λάθρα
καὶ ἐν ἀπορρήτῃ διαλεγομένων, Κωρυκαῖον καλοῦμεν, καὶ
ἐν παροιμίᾳ φαμέν »

Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζεται. »
[αὐτόθ. σελ. 49.—Πρβλ. καὶ καὶ Στέφ. ἐν λέξει.]. Ἀλλὰ
καὶ ὁ τριακοσίους καὶ ἐπέκεινα ἐνιαυτοὺς πρεσβύτερος τοῦ
Στράβωνος ἱστορικὸς Ἐφορος ὁ Κυμαῖος, οὗτινος τὴν μαρ-
τυρίαν παρατιθέασιν ὅτι Σουίδα καὶ ὁ Φωτίος, περὶ τοῦ
Ἰωνικοῦ Κωρύκου πάντως ποιεῖται τὸν λόγον, παρ' ὅσον
μάλιστα μνημονεύεται ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Μυόννησος. Ὁ δ' Εὐ-
στάθιος ῥητῶς μάλιστα διαστέλλει τὸν Ἰωνικὸν τῆς Παμ-
φυλικῆς ἐν τούτοις, « Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ παροιμία ἡ λέγουσα
« Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζεται » οὐκ ἀπὸ ταύτης
τῆς Κωρύκου [τῆς Παμφυλικῆς] εἴρηται, ἀλλ' ἀπὸ νησιού
τινός, καὶ λιμένος ὄντος πλησίον τῆς Τέω νήσου καὶ τῶν Ἐ-
ρυθρῶν, ἐνθα ληστήριον ἦν τῶν ἐκεῖ Κωρυκαίων, ὠτακου-
σούντων περιέργως τὰ κατὰ τοὺς ἐμποροὺς, καὶ οὕτως ἐ-
πιβουλεύοντο αὐτοῖς. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν περιερ-
γασμένων καὶ μανθανόντων τὰ ἀπορρήτα. [Εἰς Διον. Πε-
ριηγ. γ. 855.—Πρβλ. καὶ εἰς Ὀδυσ. Ε, σελ. 4534.]. Ἐν
δὲ τούτοις θαυμάζειν ἔπεισέ μοι, ὅτι τῶν σοφῶν ἐκδοτῶν
τοῦ Σουίδα, τοῦ Φωτίου, καὶ τοῦ Ζηνοβίου, οὐδεὶς οὐδα-
μὸς ἐσημειώσατό τι περὶ τῆς προδήλου ταύτης τῶν Κωρύ-
κων συγχύσεως. Ὁ ἐκδότης μάλιστα τῶν τοῦ Ἐφόρου λει-
ψάνων Μ. Μάρξιος (Meier Marx) μετενεγκὼν ἐν σελ. 438
τῆς αὐτοῦ ἐκδόσεως τὸ παρά Σουίδα καὶ Φωτίῳ, ὡς εἴρη-
ται, περισωθὲν τεμάχιον τοῦ ἀρχαίου ἱστορικοῦ, οὗ ἡ ἀρ-
χή, « Ἐπ' ἄκρα ἔσκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι, κτλ. »,
περιέκλεισεν ἐν μηνίσκοις, μηδὲν ἐνδοιάσας, καὶ τὰς λέξεις
τῆς Παμφυλίας· ὅσον, « Ἐπ' ἄκρα (τῆς Παμφυλίας) (!)
ἔσκουν κτλ. ». Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν δὴ τῶν εὐκλεῶν Μυλλέριον
ἡ συντομία, Κάρολος τε καὶ Θεόδωρος, ἀπαρallάκτως ἐξή-
νεγκαν καὶ αὐτοὶ τὸ χωρίον, μηδὲν ἔλως σημειώσαντες
περὶ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς [βλ. τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐκδοθ. Frag-
menta Historiae Graecae. Τόμ. Α', σελ. 243. Paris. 1841.].
Ἐπὶ ἤρξε δὲ καὶ καθ' ἡμᾶς ληστήριον διαδόχον ὁ αὐτὸς
Κώρυκος.

(α) Στρ. Β'. Τόμ. Α', σελ. 158. — Plin. III. 12. —
Pomp. Mel. II. vii. 18. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος Καπρίαν καλεῖ
αὐτήν [Γ'. α. §. 79.]. Καπρίην δὲ καὶ Καπρίας ὁ
Στέφανος.

(β) Παρὰ Πτολεμαίῳ διὰ διπλοῦ γράφεται σ (Ε'. β'. §. 9.)

Ἰασί (τουτέστι φρούριον τῆς Ἀσέμ, ὅπερ παρέσθαρ-
ται ἴσως ἐκ τοῦ Ἰασός), παρ' ὧν καὶ τὰ πρὸς ἐ-
σπέραν ἔθνη παρειλήφασιν τοῦνομα. Ἦν δ' αὖτε ἐ-
χυρὰ πόλις ἐπὶ πετρώδους ἐκτισμένη νησίδος, προσ-
κειμένης τῇ ἡπείρῳ, κατ' αὐτὰ τὰ τοῦ κόλπου μύ-
χια(α). Τὸν δ' ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθέντα ὑπὸ τῶν πά-
λαι Ἰασικὸν κόλπον καλοῦσι νῦν οἱ ἡμέτεροι ναυ-
τίλοι Κόλπον τῆς Μανδαλιᾶς, ἐπωνόμως δηλαδὴ
κώμης τινὸς κειμένης πρὸς τὰ μεσογειότερα, ἐν ἀπο-
στάσει τεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς παραλίας, ἐνθα καὶ
μικρότατον ὑπάρχει χωρίον ὁμώνυμον, ὡς ἐμπορίον
(scala) χρησιμεῖον τῆς κώμης· Κόλπον τοῦ Γέ-
ροτος δὲ οὐκ οἶδασιν ὅλως. Τὸ δ' αὖ Ποσειδῖον ἄ-
κρον τῆς Μιλησίας καλεῖται σήμερον κοινῶς Μονο-
δένδρι (οὐχὶ Κάβο-Γέροτος), διὰ λόγον ὅτι, πά-
σας τῆς περιχώρου γῆς ψιλῆς οὐσας, ἐν καὶ μόνον
πέφυκε δένδρον κατὰ τὸν τοῦ ἄκρου αὐχένα· ὅθεν
καὶ τῶν πρὸς ἐσπέραν ἔθνων τὸ Cap Arbora.

γ) Τὸν ἕτερον μικρὸν κόλπον τὸν ὑπὸ τὸ Πο-
σειδῖον εἰσέχοντα, τοῦτον οἱ ἡμέτεροι ναυτίλοι τουρ-
κοβαρβάρως Ἀχμπούκι(β) ὀνομάζουσιν. Ἔστι δ' οὗ-
τος ὁ ὑπὸ τῶν πάλαι καλούμενος Βασιλικὸς (γ),
ἐν ᾧ, ὡς ἂν τις εἰκάσειεν ἐκ τῶν παρὰ Θουκυδίδου
ἀφηγουμένων ἔκειτο ἡ Τειχιόσσα(δ), ἧς αἱ τρίγ-
λαι ἔτυχον τῶν ἐπαίνων τοῦ πολυθρυλλήτου γα-
στρονόμου Ἀρχεστράτου· οὗτος γάρ, κατ' Ἀθήναιον,
ὑπὸ φιληδονίας γῆν πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν
ἀκριβῶς, τὰ πρὸς γαστέρα ἐπιμελῶς ἐξετάσαι βου-
ληθεὶς(ε). Φησὶν οὖν ὁ ὀψοδαίδαλος αὐτός:

..... χειμῶνι δὲ τρίγλαν

Ἔσθι' ἐνὶ ψαφάρῃ ληφθεὶσαν Τειχιόσσην

Μιλήτου κώμῃ, λαθὼν πέλας ἀγκυλοκώλων(ς).

Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τούτῳ ἀλιεύονται φορτία ὅλα
πινῶν, εἰς πάσας τὰς Σποράδας καὶ τῶν Κυκλα-
δων τὰς πλησιεστέρας μεταφερόμενα· ἀλλὰ καὶ εἰς
τὰ ἐνδότερα τῆς ἡπείρου μετακομίζουσιν αὐτάς, κα-
θαίροντες τοῦ ὀστράκου καὶ ἀσκοῖς ἐντιθέτες σὺν ὕ-

(α) Πρβλ. καὶ Στρ. ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 40.

(β) Τουτέστιν, Ἄ, τοῦτο ἐστὶ τὸ χωρίον, παρὰ
τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον. Ἀχ-μποῦ-κιοῦ.

(γ) Plin. V. 34.—Πρβλ. καὶ Pomp. Mel. I. xvi. 3.

(δ) Βιβλ. Η'. κς' καὶ κή. Ἐντεθεν δ', ὡς ἔοικεν, ὀρη-
θεὶς καὶ ὁ τὸν ἀτλαντα τῆς τοῦ Ν. Ἀναχάρσιδος Περιηγῆ-
σεως διαγράφας Barbier Du Bocage τοποθετεῖ τὴν Τειχι-
όσσαν ἐν τοῖς τοῦ κόλπου μυχίοις, αὐτὸν μέντοι τὸν κόλ-
πον ἀνώνομον παρήκει. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Στέφανος
πόλιν λέγει αὐτήν, κώμην δὲ ὁ ἄνω μνημονεύμενος Ἀρ-
χέστρατος, ἦν καὶ γράφουσιν ἀμφοτέρω Τειχιόσσαν·
αὐτὸς δ' Ἀθήναιος Τειχιόσσηντα καλεῖ (Ζ', σελ. 325
καὶ Η', σελ. 351.). Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ὑπάρχει νῦν
εὐτελέστι χωρίον ὀνομαζόμενον Χωρ' ον τοῦ Ῥήγα.
(ε) Ζ', σελ. 278.—Πρβλ. καὶ Γ', σελ. 446.

(ς) Ζ', σελ. 320.

δατι θαλασσίῳ. Ἡ δὲ κόμη ὁ Γέροντας (ἦν ὁ συγγραφεὺς καὶ χωρίον καλεῖ ἐν τῇ αὐτόθι ὑποσημειώσει, καὶ *χωροποιεῖν*, ὡς συνώνυμα ἐκλαμβάνων ἀμφότερα, κατὰ τὸ φαινόμενον,) οὐκ ἐντὸς κεῖται τοῦ κόλπου τούτου, καθά φησιν, ἀλλὰ μικρὸν ὑπεράνω τοῦ Ποσειδίου ἄκρου, καὶ πρὸς μεσημβρίαν τοῦ λιμένος, ὃς πάλαι μὲν Πάνορμος ἐκαλεῖτο (α), νῦν δὲ Κουβέλα, θηλυκῶς ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης περὶ τοὺς εἴκοσι σταδίους, καὶ παρ' αὐτὰ ἐκτισμένη τὰ εἰρεῖνια τοῦ περιωνόμου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Βραγχίδαϊς, περὶ οὗ αὐτίκα μάλα εἰρήσεται (β). Εἰκοτολογῶν δ' ἐπεὶ ἐν τῇ αὐτῇ ὑποσημειώσει, ὅτι ἦν ἴσως ἡ ῥηθεῖσα κόμη: «μὴ τῶν τεσσάρων παραλίῳ πόλεων, ὥς ἀκαθέραι ὁ Στράβων, Ἀμυζῶν, Ἡράκλεια, Εὐρώμος, Χαλκητῶν», φαίνεται ὡς πάνυ τι προσχὼν τὸν νοῦν εἰς τὸ τοῦ Γεωγράφου χωρίον· οὐ γὰρ εἶπεν ἐκεῖνος καὶ τὰς τέσσαρας ταύτας πόλεις παραλίους εἶναι, ἀλλὰ τῶν Μυλάτων, Στρατονικεῖας καὶ Ἀλαβάνδων περιπολίους ἢ παραλίους (γ)· τουτέστιν αἱ τρεῖς αὐτῶν (κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν εἰκασίαν) ἦσαν μεσογαιότεραι, μίαν δὲ καὶ μόνην, ἡ Ἀμυζῶν, ἦν παράλιος.

Ἐν τούτοις δὲ, ἐπειδὴ φθὰς ὁ λόγος ἐπεμνήσθη τῶν Βραγχιδῶν, οὐκ ἄτοπον αὐδ' ἄκαιρον δοκεῖ μοι ὡς ἐν συνόψει περὶ τοῦ χώρου τούτου διαλαβεῖν, δι' ἣν εἶχαν ἐπιστημότητα τὸ αὐτόθι ἐκ παλαιότατων χρόνων ἰδρυμένον μαντεῖον: «τῷ Ἰωνέε τε πάντες καὶ Αἰολέες ἐώθεσαν χρεῖσθαι» (δ). Βραγχίδαϊ μὲν οὖν, θηλυκῶς, ἐπωνόμαστο ὁ χώρος ἀπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Βράγχου, ὃς ἔοικε πρῶτος τοῦ ναοῦ ἰδρυτῆς καὶ προστάτης χρηματίσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἐμυθεῖοντο οἱ περὶ αὐτὸν ἔρωτες τοῦ

(α) Ἡρόδ. Α'. ρνζ'. — Καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, «Πάνορμος τῆς Μιλήσιας» (Η'. κδ'). — Καὶ Κόιντος δὲ, «Βράγχου τ' ἄγκισ μακρὰ καὶ ἡτόνενα Πάνορμον» (Τῶν μεθ' Ὁμηρ. Α', σ. 283.).

(β) Κατὰ Στράβωνα μὲν, ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπόστασις τοῦ ἱεροῦ ἦν ὀκτωκαίδεκα σταδίων (ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4.), κατὰ δὲ Πλίνιον, εἴκοσιν (V. 31.).

(γ) ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 40. Καὶ σημειωτέον, ὅτι τὴν γραφὴν Χ α λ κ ἡ τ ῶ ρ ἀναγνωστέαν μᾶλλον Χ α λ κ ἡ τ ὀ ρ ε τ ὁ πολὺς κρίνει Βοίχτιος, κατὰ τὸ Δελφοὶ καὶ Λεοντείου· οὕτω γὰρ ἀπαντᾷ γεγραμμένη ἡ πόλις ἐν ταῖς Ἀναγραφαῖς, ὥς ἐξέδωκεν ἐν τῇ Περὶ πόλεως κτλ. οἰκονομίας τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τῶν τοῦ Κ. Πιττάκη, Λ. Ρόσσίου, καὶ Α. Ρ. Ραγκαβῆ ἐκδόσεων μεταλαβών, εἴθε συγκαταλέγεται ταῖς τῆς Καρίας πόλεσι, ταῖς Ἀθηναίοις πόρει ὑποταλαῖσι [Boeckh, Die Staatshaushaltung der Athener, II Band, s. 743.]. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Στράβων ἐγράψεν ἀνωτέρω, «μέχρι Εὐρώμου καὶ Χ α λ κ ἡ τ ὀ ρ ῶ ν» (αὐτόθ. σελ. 6.). Τὸ δὲ παρὰ Στεφάνου, «Χαλκητόριον, πόλις Κρήτης», ἀναγνωστέον νομίζει ὁ αὐτὸς Βοίχτιος, «πόλις Κ ε ρ ί α ς» (αὐτόθ.).

(δ) Ἡρόδ. αὐτόθ.

Ἀπόλλωνος (α). Ὁ δ' αὐτόθι βωμὸς ἐπεποιήτο ὑπὸ Ἡρακλέους, καθὰ οἱ Μιλήσιοι ἔλεγον, ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν ἱερῶν (ς). Οὗτοι δὲ οἱ Βραγχίδαϊ διέτηρσαν ἐαυτοῖς κατὰ διαδοχὴν τὴν ἱερατικὴν προστασίαν τοῦ ἱεροῦ μέχρι τῆς ἐξ Ἑλλάδος φυγῆς τοῦ Ξέρξου· καὶ τοῦτο τὸνομα φαίνεται ἐπικρατῆσαν ἐν τῷ τόπῳ ἐφ' ὅσον χρόνον διήρκεσε καὶ ἡ προστασία τῶν Βραγχιδῶν. Μετὰ δὲ τὴν τοῦ ἱεροῦ σύλησιν καὶ τὴν φυγὴν αὐτῶν, περὶ οὗ δηλώσει προῖων ὁ λόγος, μετεῖληφεν ὁ τόπος τὸ ἕτερον αὐτοῦ ὄνομα, ἀρχαῖον ὡς αὐτῶς καὶ τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ Διδύμα (γ). Τοιοῦτον δὲ τι φαίνεται καὶ Πλίνιος ἐννοῶν ἐν οἷς φησιν: «Ἀκρὰ Ποσειδίου καὶ πόλις, Μαρτεῖον τῶν Βραγχιδῶν καλουμένη, νῦν δὲ τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος» (δ).

Τὸ μὲν οὖν μαντεῖον τοῦ ἐν Βραγχίδαϊς εἴτε τοῦ ἐν Διδύμοις, ἢ Διδυμέως Ἀπόλλωνος ἱστορεῖται ἀρχαιότερον εἶναι τῆς κατὰ τὰ παράλια τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας ἐποικίσεως τῶν Ἰωνίων (ε)· ὁ δὲ ναὸς ἐμπρησθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν, κατὰ τὴν τῆς Μιλήτου ἐκπόρθησιν, κατεσκευάσθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Μιλησίων μέγιστος πάντων τῶν ἐν Ἀσίᾳ ναῶν, μετὰ γὰρ τὸν ἐν Ἐφέσῳ· ἀλλὰ διέμεινε χωρὶς ὁροφῆς, διὰ τὸ μέγεθος (ς). Ταύτην δὲ τὴν καταστροφὴν προῦφοίβασε ταῖς Μιλησίοις τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον διὰ τῶν ἐξῆς ἐπῶν·

Καὶ τότε δὴ, Μιλητε, κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων,
Πολλοὶ δαῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ·
Σαὶ δ' ἄλοχοι πολλοὶ πόδας νίφουσι κομήταις·
Νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις ἄλλοις μελήσει.

Ὅπως δ' ἐλόπησε τοὺς Ἀθηναίους τὸ πάθος τῶν Μιλησίων, ὁ τῆς ἱστορίας πατὴρ ἀφηγεῖται ἐν τούτοις: «Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ δηλοῦ ἐποίησαν ὑπερ-αχθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἀλώσει, τῇ τε ἄλλῃ πο-»

(α) Στρ. Θ'. Τόμ. Β', σελ. 195, καὶ ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4.

(β) Πaus. Ἡλιακ. προτ. ιγ'.

(γ) Ἡρόδ. σ'. ιθ'. — Στρ. ΙΔ'. Τόμ. Β', σελ. 344, καὶ ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4 καὶ 24. — Πaus. Ἀχαϊκ. 6', καὶ Κορινθ. 6. — Στέρ. Βυζ. ἐν λέξ. "Ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπίθετον Διδύμας ἐς (οὗτοι δὲ διωρθώσαντο ὁ τελευταῖος τοῦ Στράβωνος ἐκδότης Γ. Κράμερος τὸ ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμαρτημένον Διδύμας ἐς) (Στρ. ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4. — Εὐσέβ. Εὐαγγ. Προπαρ. Β'. γ'. — Ἐτομολ. ἐν λέξ., ἐνθα καὶ Διδύμας τὸς γράφεται. — Plin. V. 31. — Pomp. Mel. I. xvi. 1.] ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἱερὸν Διδύματον ἐπικέκλητο (Πλούτ. Βί. Πομπ. κδ'. — Κλήμ. Ἀλεξ. Προτρ. σελ. 29. — Curt. De reb. gest. Alex. Magn. VII. 8.).

(δ) V. 31. Posideum promontorium et oppidum, oraculum Branchidarum appellatum, nunc Didymaei Apollinis. — Πρὸς καὶ Pomp. Mel. I. xvi. 1.

(ε) Πaus. Ἀχαϊκ. 6'. Τάσσεται δὲ ἡ τῶν Ἰωνίων ἐποικίσις, ὧν Νηλεὺς ὁ Κόδρου ἡγεῖτο, τῇ 1044 ἐταί προ τῆς σωτηρίου ἐποχῆς.

(ς) Στρ. ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4 καὶ 24.

λαχῇ, καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φρυγίῳ δράμα Μιλήτου ἄλωσιν, καὶ διδάξαντι, ἐς δάκρυά τε ἔπιψε τὸ θέητρον, καὶ ἐξημίωσάν μιν, ὡς ἀγαπήσαντα οἰκήρια κακὰ, χιλίησι δραχμῇσι· καὶ ἐπέταξαν μηκέτι μηδένα χρᾶσθαι τούτῳ τῷ δράματι (α). Τοὺς δ' ἀποκειμένους ἐν τῷ ναῷ θησαυροὺς καὶ τὰ χρήματα, ἐν οἷς διεκρίνοντο τὰ τοῦ πολυταλάντου Κροίσου ἀναθήματα, ἴσα ὄντα τὸν σταθμὸν καὶ ἁμοια τοῖς ἐν Δελφοῖς (β), ταῦτα δὴ πάντα παραδόντες οἱ Βραγχίδαι τῷ Ξέρξῃ φεύγοντι τὴν ἐξ Ἑλλάδος αἰσχρὰν ἐκείνην φυγὴν, συναπῆραν καὶ αὐτοὶ, ἵνα μὴ δίκας τίσωσι τῆς ἱεροσυλίας καὶ τῆς προδοσίας (γ). Ἐδεήθησαν δ' οὖν αὐτοῦ μισθὸν λαβεῖν τῆς προδοσίας, ματοικισθῆναι ἐν χώρῳ τινὶ Ἀσιανῷ· ὃ δ' ἦν πειθόμενος. Εὐρόντες τοίνυν τὸν χώρον κατὰ τὴν Βακτριανήν, πόλιν ἤγειραν ἑαυτῶν ἐπώνυμον, μὴ μόνους ἀποδρᾶναι Μιλησίους οἰόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὴν δίκην αὐτήν. Ὑστερον μέντοι Ἀλέξανδρος, ὅτε τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, ἀκούσας τὰ τολμηθέντα, καὶ μισήσας τὴν τοῦ γένους αὐτῶν διαδοχὴν, ἀπέκτεινε πάντας, κακοὺς εἶναι κρίνων τοὺς τῶν κακῶν ἐκγόνους, καὶ τὴν ψευδώνυμον πόλιν κατέσκαψε (δ). Φεύγων δ' ὁ Ξέρξης, χωρὶς τῶν ὅσα ἐξεκόμισε τοῦ Ἀθηναίων ἄσπερος, ἔλαβε καὶ τὸν χαλκοῦν Ἀπόλλωνα τοῦ ναοῦ τούτου, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀριστοτέχνου Κανάρχου τοῦ Σικυωνίου, καὶ ἀνεκόμισεν εἰς Ἐκβάτανα τῆς Μηδίας (ε). Ὑστερον ὁμοῦς ὁ τῆς Συρίας καὶ Βαβυλωνος βασιλεὺς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ κατέπεμψε τὸ ἄγαλμα τοῦτο τοῖς Μιλησίοις (ς). Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σπράδωνος ἐν ἀκμῇ ἦν ὁ ναὸς οὗτος, ὡς διέξιειν: « Κώμης γοῦν κατοικίαν ὁ τοῦ σηκοῦ περιθάλος δέδεκται, καὶ ἄλλος ἐντός τε καὶ ἐκτός πολυτελής· ἄλλοι δὲ σηκοὶ τὸ μαρτυρεῖν καὶ τὰ ἱερὰ συνέχουσιν Κεκόσμηται δ' ἀναθήμασι τῶν ἀρχαίων τεχνῶν πολυτελέστατα (ζ).

Ἐκ τοῦ ναοῦ τούτου δύο καὶ μόνον κολοσσαῖοι κίονες ἵστάνται τὴν σήμερον, ὕψους μὲν ἐξήκοντα καὶ τριῶν ποδῶν, εἰς δὲ καὶ ἡμίσεος πάχους τὴν διάμετρον τῆς τοῦ κορμοῦ βάσεως, ἀνέχοντες ὑπερμεγέθη δοκὸν, εἴτε ἐπιστύλιον· οἱ δὲ λοιποὶ κεῖνται σωρὸς ἐρείπίων ὀγκωδέστατος. Ἦσαν δὲ οἱ κίονες

Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, ἐν τῇ ἐξωτέρᾳ μόνον προσόψει ἔχοντες ἐξεργασμένας τὰς βαθύσεις, οὐχὶ δὲ καὶ ἐσωθεν, πλὴν τῶν κιονοκράνων καὶ μόνων· τούτων γὰρ τὸ μέρος τὸ προσῆκον τῷ τοῦ κίονος κορμῷ ἐξεργασται πάντοθεν, καὶ τοῦτο φαίνεται ὑπαινιττόμενος ὁ Παυσανίας: « οὐκ ἐξεργασμένον ἱερὸν » λέγων τὸν ναὸν τοῦτον (α). Ἐκ τούτου ἄρα συμπερίνεται, ὅτι μόνον τὰς τοῦ κιονοκράνου βαθύσεις ἐξεργάζοντο τέλος οἱ παλαιοὶ πρὸ τῆς ἀναστρώσεως τοῦ κίονος, μετὰ δὲ ταῦτα συνετέλουν τὸ λοιπὸν τῆς ἐργασίας, ἀρχόμενοι τῆς λαξεύσεως, οἷα εἰκός, ἐκ τῆς ἐξωτέρας προσόψεως. Ὁ δὲ ναὸς ἦν δεκάστυλος δίπτερος, ἔχω· ἐφ' ἑκατέρᾳ μὲν πλευρᾷ ἀνὰ εἴκοσι καὶ ἑνα κίονας, μετὰ δὲ τῆς τοῦ προναοῦ παραστάδος ἀνὰ τέσσαρας, ταυτέστιν ἐν συνόλῳ κίονας ἑκατὸν καὶ δώδεκα (β).

Ἡ δὲ νῆσος Ληψός, περὶ ἧς ὁ τῶν Σπετσιοτικῶν συγγραφεὺς ὑπεσημειώσατο ἐν σελ. πᾶ, ὅτι οὐδὲν παρὰ τῷ Γεωγράφῳ μνημονεύεται, ἐστὶν ἡ ὑπὸ μόνου τοῦ Πλινίου ἀναφερομένη *Lepisia* (*Ληψία*). Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐτέρας νήσου, ἧς ἐμνημόνευσεν αὐτόθι ὁ συγγραφεὺς, τῆς παρὰ μὲν τῶν περὶοίκων *Αγαθογήσιον* καλουμένης, *Γαδουρόγησον* δὲ παρὰ τῶν ἄλλων, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα αὐτῆς οὗτος ὁ Πλίνιος διέσωσεν ἡμῖν, *Υετούσσαν* (*Hyetussa*) καλὼν αὐτήν (γ).

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτη. Κατόπιν δὲ ἐν ἄλλῃ διατριβῇ ἐροῦμεν καὶ περὶ τῆς σημερινῆς κώμης Γέροντος, τῆς τε συνοικίσεως αὐτῆς καὶ παντὸς ἄλλου ἱστορίας ἀξίου τυγχάνοντος.

I. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΙΑΥΑΙ

Θηρεντῶν τῶν ἐδωδίωνων φωλεῶν.

Μεταξὺ τῶν τοσούτῳ πολυπλόκων ὅσῳ καὶ φαντασιωδῶν φαγητῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν βάσιν τῆς σινικῆς μαγειρικῆς, οἷά εἰσιν, τηγανιστὴ (*frit-cassée*) ἐκ σισαπρωμένων ὠν, κρέας μυῶν μετὰ κικίνου ἐλαίου, ἐκ μεταξοσκωλήκων ἔτνος [*purée*] εἰς λίπος κυνὸς ἐψημένος, ἡ πτερύγια καρχαρίου ἐν τῷ ἐκχυλίσματι σκολοπένδρας, οὐδὲν εὐφραίνει τοσοῦτον τὴν εὐαίσθητον ὑπερώην τῶν λαϊμάτων τοῦ Οὐρανίου Κράτους ὅσον τὸ ρόφημα ἐκ φωλεῶν χελιδόνων. Οὐδεὶς ἐστὶν ὁ μὴ γινώ-

(α) Ἀχαῖκ. ε.

(β) *Ide* W. M. Leake's *Journal of a tour in Asia Min.* p. 348.—Πρὸς καὶ Choix. Gouffier *Voyage pittor. de la Grèce.* Tom. I. p. 177.

(γ) V. 36.

(α) Ἡρόδ. τ'. ιθ' καὶ κά.

(β) Ὁ αὐτ. Α'. γβ', καὶ Β'. ρνθ'. — Στρ. ΙΑ'. Τόμ. Β', σελ. 344, καὶ ΙΑ'. Τόμ. Γ', σελ. 4.

(γ) Στρ. αὐτόθ. σελ. 4.

(δ) Σουίδ. λέξ. Βραγχίδαι. — Πρὸς καὶ Πλούτ. Περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἑραδ. τιμωρουμ. ιθ', Στρ. ΙΑ'. Τόμ. Β', σελ. 344, καὶ Curt. VII. 5.

(ε) Παυσ. Ἀρκαδ. μς', Κορινθ. ι, καὶ Βοιωτ. ι.

(ς) Ὁ αὐτ. Ἀττ. ις'.

(ζ) ΙΔ'. Τόμ. Γ', σελ. 4.